

**Berg:** Jeg vil nødig opholde det hvide Thing, men der er et Spørgsmaal, hvor jeg tror, at Afstemningens Betydning ikke staar rigtig klart for alle ærede Medlemmer. Det er det lille, meget omtalte Forslag under Nr. 183 om de 800 Kr.s Tillæg. Jeg er ikke enig med den ærede Ordfører i den vidunderlige Forskjel, der skulde ligge imellem Lønningstillæg og Dyrtidstillæg, hvorefter vi skulde faae frem, at disse Spørgsmaal her ikke have det Mindste med hinanden at gjøre. For mig have de i een Hovedbetragtning. Meget med hinanden at gjøre, nemlig i Spørgsmaalet om, hvilken væsentlig Grund der ligger for Bevillingen af Pengene fra Statskassens Side. I den Henseende er det Hele Et og det Samme for mig; men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind paa Bestaendigheden af dette Punkt. Derom har jeg udtalt mig tydeligt nok, og der er ikke givet mig Anledning til yderligere at udvilde Grundene imod Realiteten af dette Forslag, hvorefter jeg vil stemme imod det. Hvad jeg ønskede at udtale, er, at efter den Forhandling, her er ført, have de Herrer Finantsministerens Ord for, at han paa ethvert Stadium af Finantslovens Behandling vil søge at faae dette Spørgsmaal kasseret og at faae Endringsforslaget under Nr. 183 ud af Verden. Da vi nu ere enige om, som jeg hørte igaar at Finantslovens 2den Behandling skulde saa nogenlunde være vor Hovedbehandling, forventer jeg, at det Flertal — thi jeg antager, at Flertallet her i Thinget følger Flertallet for Forslaget under Nr. 183, — der nu stemmer for dette Forslag, har indset Betydningen heraf saaledes, at det ogsaa fastholder Forslaget. Det ligger jo som et Slagpunkt, der skal forfølges igennem alle Stadier af Finantslovens Behandling, — det fremgaar klart af Forhandlingen. At den ærede Ordfører har anbefalet og fastholdt Forslaget, forstaar jeg meget godt. Det har jeg aldrig været i Tvivl om, at han meget godt kunde gjøre; men nu haaber jeg, at de, der følge Flertallet og Ordføreren ved denne Behandling, ogsaa fremdeles ville følge dette Forslag paa alle de senere Trin af Finantslovens Behandling baade til 3die Behandling og fremdeles, for i alt Fald at havde deres Stilling saaledes, at de ikke tage Finantsloven, uden at have dette Forslag paa den. Thi, mine Herrer, at stemme det ind nu, efterat Sagen ligger saa klart for, baade belyst i Realiteten og med Hensyn til dens konstitutionelle Betydning for Finantslovens Behandling, og dernæst at tage det ud igjen til 3die Behandling, er ingen Fornøjelse. Naar de derfor nu stemme det ind, — og det gjøre de utvivlsomt efter Ordførerens Anbefaling og det i en politisk Hensigt, som jeg ikke skal modsig — haaber jeg ogsaa, som sagt, at de ville fastholde det til 3die Behandling. Var det usforvarende kommen ind, var det en anden

Sag, saa kunde man rette det til 3die Behandling, og det kunde man ogsaa gjøre, hvis man fik nærmere Oplysninger. Men naar det er kommet saaledes ind, og notorisk er et Slagpunkt, kan man, mener jeg, ikke stemme for det og derefter senere trække sig tilbage, uden at krænke sin egen Værdighed. Jeg vil sige, at man kunde meget godt stemme for det, om man ellers vilde, efter Forslagets egen Natur. Men at stemme frem og tilbage om Slagpunkter, have vi høvt nok af; det er ikke fornødent. Jeg anbefaler altsaa ikke, at man stemmer imod dette Forslag. Jeg har ikke Noget imod, at man følger Ordføreren og Flertallet, men vi ere vist Alle enige om, at naar det saa er vedtaget, saa staar det. Jeg kan naturligvis ikke stemme for det.

### **Ordføreren (Holtstein-Bedreborg):**

Jeg kan ikke negte, at det har undret mig noget at se den ærede Ordfører saa ivrig for at bekæmpe vort Forslag, at han endogsaa synes at ville gjøre Meningsfjæller af Forslaget bange for at stemme for det — (Berg: Nei tværtimod, jeg opmuntrer til det!). Ja, vi forstaa nok hinanden; lad os tage det, som det menes, og ikke som det lyder — af Frygt for konstitutionelle Konflikter. Jeg tror dog at kunne sige til det ærede Medlem, at saaledes som vi have fremsat Forslaget, og som Ministeren idag har stillet sig til det, maa enten Ministeren have fortiet Ting, som han ellers burde have fremsat, eller ogsaa maa det ærede Medlem ikke have hørt vor Motivering, for at han skulde kunne tro, at der af dette Forslag kan opstaa konstitutionelle Konflikter. Jeg er vis paa, at om end Folkethinget stemmer de 800 Kr. ind her paa Finantsloven, vil der dog ingen Konflikt opstaa derudaf, ikke fordi jeg tror, at Folkethinget, naar det først er sat ind, bør tage det ud, tværtimod, men fordi jeg ikke tror, at der er noget Menneffe i Verden, der vil lade Finantsloven strande paa en saa overordentlig ustyldig Bestemmelse, som man kan have mere eller mindre Smag for, men som dog i alt Fald politisk ikke spiller nogen Rolle. Jeg vil desuden tillade mig at bemærke, at det ærede Medlem lagde en Pligt paa dem, der stemme for dette Forslag, som han maaste ikke selv har tænkt sig, men som er urigtig. Han sagde nemlig, at, naar man nu stemmer for dette Forslag, bør man ikke tage en Finantslov, paa hvilken denne Bestemmelse ikke staar. Det er imidlertid logisk urigtigt. Jeg siger ikke, hvorledes Thinget skal stille sig — det bliver Thingets egen Sag at overveie det — men logisk rigtigt maa det ærede Medlem sige, at, naar man nu stemmer de 800 Kr. ind i Spørgsmaalet om Lønningstillæget, da bør vi ikke tage nogen Bestemmelse om Lønningstillæget, uden at tage Bestemmelsen om de 800 Kr. med. Saaledes kunde det ærede Medlem slutte, naar han overhovedet stiller sig paa sit Standpunkt;